

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **J. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 września 2025 r.,

wniosku J. M.

w przedmiocie wyłączenia sędziego Sądu Najwyższego Jerzego Grubby od rozpoznania sygnalizacji potrzeby wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. II AKa 217/18, utrzymującym w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 lipca 2018 r., sygn. III K 21/17, na podstawie art. 40 § 3 k.p.k., art. 41 § 1 k.p.k., art. 42 § 4 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

J. M. w dniu 4 lipca 2025 r. złożył w trybie art. 9 § 2 k.p.k. sygnalizację wskazującą na potrzebę wznowienia wyżej wskazanego postępowania z urzędu. Sprawa została przydzielona do referatu sędziego Sądu Najwyższego Jerzego Grubby, który wyznaczył na dzień 30 września 2025 r. posiedzenie w tym przedmiocie. J. M. w dniu 9 września złożył wniosek o wyłączenie sędziego od orzekania z uwagi na to, że w niniejszej sprawie zasiadał już w składzie orzekającym w kwestii wznowienia postępowania (postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 14 maja 2010 r.). Wówczas wniosek został oddalony, natomiast finalnie postępowanie zostało wznowione wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2012 r., sygn. II KO 80/11. Podstawę wznowienia stanowił przepis art. 540 § 3 k.p.k. stanowiący, że postępowanie wznowia się na korzyść oskarżonego, gdy potrzeba taka wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską, która to regulacja znajduje zastosowanie do spraw lustracyjnych (art. 21a ust. 1 ustawy lustracyjnej), po tym jak prawomocnym wyrokiem z dnia 14 czerwca 2011 r., skarga nr 52443/07, Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu stwierdził, że w postępowaniu lustracyjnym prowadzonym wobec J. M. nastąpiło naruszenie art. 6 § 1 w związku z art. 6 § 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. W pierwszej kolejności odnotować należało, że nie zachodziła podstawa z art. 40 § 3 k.p.k. Sędzia Sądu Najwyższego Jerzy Grubba nie brał udziału w wydaniu orzeczenia objętego przedmiotową sygnalizacją. Stąd nie materializowała się podstawa wyłączenia z urzędu, do której odwołał się autor wniosku w piśmie z dnia 4 lipca 2025 (k. 2). Nie było także powodów do stwierdzenia zagrożenia obiektywizmu, o którym mowa w art. 41 § 1 k.p.k. na podstawie analizy podniesionych w sygnalizacji okoliczności dotyczących uprzedniego orzekania sędziego w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania w tej sprawie. Choć konieczne było zbadanie tu pewnej relacji, związanej z dwukrotnym rozpoznanem sprawy w zakresie podstaw wznowienia postępowania, to jednakże wynik tej oceny był jednoznaczny. Zauważyć trzeba, że taka praktyka zarówno w sądownictwie powszechnym, jak i Sądzie Najwyższym nie jest wykluczona, a wręcz niejednokrotnie konieczna. Dlatego też zasadnie wskazuje się w orzecznictwie, że nawet wielokrotne orzekanie przez sędziego w sprawach z udziałem tego samego oskarżonego co do zasady nie stanowi samoistnej podstawy do uznania zasadności jego wyłączenia (wyrok SN z dnia 9 listopada 1966 r., III K 232/64). Co prawda, sędzia w kolejnym

postępowaniu styka się z materią, w zakresie której już raz wydał orzeczenie, niemniej jednak dla ewentualnego odsunięcia sędziego od ponownego orzekania niezbędne jest wykazanie związku tej okoliczności z rozpoznawaną sprawą i wynikającej z tego uzasadnionej wątpliwości co do jego bezstronności. Z pewnością nie może o tym świadczyć jedynie fakt uprzedniego orzekania w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania, a nawet wydanie postanowienia oddalającego taki wniosek. Zauważyć bowiem trzeba, że zakres obu postępowań wznowieniowych w niniejszej sprawie dotyczy całkowicie odmiennej materii. Postępowanie w sprawie II KO 39/09 obejmowało badanie przesłanki propter nova przez pryzmat przedstawionych przez obronę nowych dowodów (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.), zaś przedmiotem postępowania zainicjowanego sygnalizacją z dnia 4 lipca 2025 r. będzie weryfikacja postawy wskazanej w 542 § 3 k.p.k., mającej być konsekwencją wystąpienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. Nie było tym samym żadnych realnych podstaw uprawdopodobniających obawę co do bezstronności sędziego Sądu Najwyższego Jerzego Grubby przy merytorycznej ocenie aktualnej sygnalizacji.

Kierując się powyższymi względami Sąd Najwyższy orzekł zatem jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]